

Intro: Ecogreen-hankkeen yhteistyökumppanit edustavat seuraavaa podcastia, jota rahoitetaan Erasmus+ EU:n ohjelmasta.

Puhuja 1: Hyvää päivänjatkoa. Ulrich Brand on kansainvälisen politiikan professori, ja hän on myös Wienin yliopiston valtiotieteen instituutin johtaja ja Latinalaisen Amerikan tutkimusverkoston johtaja.

Puhuja 2: Hyvää iltapäivää.

Puhuja 1: Minua kiinnostaisi se, että tutkit useita kriisejä. Ja mitä termi moninkertainen kriisi oikeastaan tarkoittaa?

Puhuja 2: Minua pyydettiin kirjoittamaan tutkimus vuonna 2009. Vuosi 2009 oli keskellä taloudellista ja

rahoituskriisi. Miksi silloin keskityttiin kriisin käsittelyyn niin sanotusti kolmella ratkaisustrategialla? Kasvu, kasvu, kasvu - ja minä, joka olen niin sanotusti ympäristötutkimuksesta, pohjoisen ja etelän välisestä tutkimuksesta, kysyin, miksi nyt on vaarana se, että jos vuoden 2009 kriisiä käsitellään ainoastaan

kasvun kautta, enemmän autoja, ehkä isompia autoja, enemmän kulutusta, enemmän investointeja, sitten tämä voi siirtyä muihin kriisin ulottuvuuksiin, nimittäin ilmastokriisiin, ympäristökriisiin, ja tämä puuttui täysin keskustelusta. Tänäpä tilanne on erilainen, hyvin, hyvin mielenkiintoinen. Väitän tässä tutkimuksessa, että meidän on tarkasteltava siirtymistä tai vaaraa siitä, että tiettyjen kriisien käsittely siirtyy muihin kriiseihin.

Tuolloin kutsuin sitä todellakin moninkertaiseksi kriisiksi, mutta termi oli hieman hankala. Ja nyt on mielenkiintoista, että siitä on tullut niin suosittu viimeisen vuoden tai kahden aikana, ja siitä on todellakin tehtävä mediatutkimus. Kymmeneen vuoteen tuskin kukaan on käyttänyt toista esimerkkiä, josta olin tuolloin hyvin huolissani ja joka on erittäin ajankohtainen tänään. Jos nyt haluamme ratkaista ilmastokriisin tekemällä taloudestamme

vihreämmäksi, hiilidioksidipäästöjen vähentäminen on suuri avainsana, sähköautojen tai uusiutuvien energialähteiden avulla, on olemassa vaara, että jos emme perusteellisesti muuta kasvumallia. Jos siis todella vaihdamme liikkumisjärjestelmän sähköautoihin, kysymys on, mistä resurssit tulevat, mistä kupari tulee? Sähköauto tarvitsee noin neljä kertaa enemmän kuparia kuin nykyinen polttomootoriauto. Tarvitsemme litiumia akkuja ja muita asioita varten, ja se tulee globaalista etelästä, mikä on toinen kriisimuutos, joten moninkertainen kriisi, monilla etelän mailla on kriisiulottuvuus, ja meidän on otettava myös se huomioon. Jos siis rakennamme täällä uudelleen, hiilidioksidipäästöjen vähentäminen, tulevaisuuteen suuntautunut taloudessa, niin meidän pitäisi aina pitää mielessä, mitä vaikutuksia on muualla, ja mielestäni termi on varsin hyvä myös tässä yhteydessä. Keskustelun jännittävä kysymys oli silloin ja on edelleen tänäänkin, onko näillä kriisiulottuvuuksilla, eli ilmastokriisillä, talouskriisillä, finanssikriisillä, voisi sanoa myös sosiaalinen kahtiajako, ei, eli sosiaalisen integraation kriisi, muuttoliikekriisi, pakolaiskriisi, eli onko olemassa yhteinen syy.

Onko kriiseillä kullakin oma dynamiikkansa vai onko niillä jokin yhteinen syy? Sanoisin, että se liittyy kapitalistiseen kasvumalliin, joka on hyvin pohjoiskeskeinen. Tietenkin Kiinassa tapahtuu nyt paljon, mutta se myös ulkoistaa paljon, mikä tarkoittaa, että se tuskin välittää oman taloudellisen toimintansa olosuhteista, seurauksista, kielteisistä seurauksista, ja se merkitsee tuhoa esimerkiksi globaalissa etelässä, mikä johtaa muuttoliikkeeseen, mikä merkitsee ilmastokriisiä, koska ei ole mitään keinoja, joilla voitaisiin vaikuttaa ilmastomuutokseen.

vastuu fossiilisten polttoaineiden polton seurauksista tarkoittaa sosiaalista polarisaatiota, koska rikkaat - Oxfamin tutkimus on juuri ilmestynyt - hyötyvät kriisistä vielä enemmän. Sanoisin siis, että asiasta on tietenkin keskusteltava yksityiskohtaisemmin, mutta ensinnäkin kyllä, monien kriisin ulottuvuuksien yhteinen syy on kapitalistinen kasvumalli, joka on aluksi hyvin tuhoisa ja perustuu myös ennakkoehtoihin. Me

voidaan myös sanoa hoivatyö, palkaton hoivatyö, luonnonvarat, globaalin etelän hyväksikäyttö, josta ei makseta korvausta, mutta joka sitten joutuu kriisiin.

Puhuja 1: Mitä tulee tähän kapitalistiseen kasvumalliin ja siihen kohdistuvaan kritiikkiin, te ja kolleganne

Markus Wissen on myös keksinyt termin "keisarillinen tuotanto- ja elämäntapa". Ja nyt haluaisin, että selittäisit hieman tarkemmin, mitä tarkoitat tällä.

Puhuja 2: Tässäkin tapauksessa lähtökohtana on vuoden 2009 kriisi, talous- ja rahoituskriisi. Ja me juuri kysimme itseltämme, miksi ilmastokriisin jo suhteellisesta politisoitumisesta huolimatta tuolloin oli jo 15 tai tai 12 ilmastokonferenssia. Oli käyty keskustelua kestävästä kehitystä vuodesta 1992 lähtien. Miksi vuonna 2009 menestyksekkäin poliittinen toimenpide oli Itävallan niin sanottu romutuspalkkiojärjestelmä, jossa ihmiset saavat valtiolta bonuksen, jos he romuttavat autonsa ennenaikaisesti? Miksi näitä miljardeja ei ole investoitu julkisen liikenteen laajentamiseen, autoilun purkamiseen, jotta ihmisillä olisi toinen vaihtoehto? Emme ajatelleet tätä siksi, että ihmiset olisivat pahoja, vaan siksi, että heidän on elettävä tietyissä määrin näin, jos he asuvat maaseudulla eikä heillä ole muita kulkuvälineitä, tai siksi, että he ajattelevat, että se on siistiä. Mutta se, mikä keskustelusta puuttui ja puuttuu edelleen - mainitsin jo avainsanan, ulkoistaminen - on se, että elämämme, jokapäiväisen elämämme, jokapäiväisen kulutus, jokapäiväinen työ perustuu tuotannon osalta siihen, että muualla, erityisesti globaalissa etelässä, valmistetaan tuotteita, tietokoneita, kännyköitä, vaatteita, soijaa eläinten rehuksi ja niin edelleen, jotka tuotetaan enimmäkseen huonoissa ekologisissa ja sosiaalisissa oloissa, ts. että työvoimaa hyödynnetään erittäin voimakkaasti ja luontoa tuhotaan. Näin tapahtuu myös Itävallassa, Itävallassa on myös lihatehtaita, työolot sadonkorjuussa, Marchfeldissä tai muualla... ovat todella hyväksikäytettäviä. Ja tätä imperialismia ei kutsuta imperialismiksi, vaan elämäntapa, joka perustuu siihen, että se riistää itsestäänselvyytenä jokapäiväistä elämää, kyllä, että se turvautuu resursseihin, työvoimaan, jotka ovat omansa ulkopuolella. Tietenkin se riippuu lompakosta. Me, me kulutamme, me emme kaikki elä samalla tavalla, me emme kaikki tee työtä samalla tavalla, mutta se olisi tämän imperialismin perusajatus. Kutsumme sitä imperialistiseksi elämäntavaksi, koska se on terminä hieman tarttuvampi, mutta tarkoitamme, kuten sanoitte, elämäntavan imperialistista tuotantoa. Ja tämä on syvälle ankkuroitunut jokapäiväiseen elämään. Sanomme siis, että Nykyisten kriisien taustalla olevat liikkeellepanevat voimat ovat tietenkin kapitalistiset edut, yritysten edut, voittojen tavoitteluun liittyvät edut, valtion politiikka, kuten vapaakauppapolitiikka, tai täällä itse maassa se, että ihmiset, joilla on huonoja työpaikkoja, eivät järjestelmällisesti ole paremmassa asemassa. Mutta sillä on myös jotain tekemistä ihmisten jokapäiväisen elämän kanssa. käsitykset, arkiset toiveet ja arkiset käytännöt. Kyllä, meidän ei tarvitse huijata itseämme, ihmiset haluavat kännykän eivätkä kysy, missä olosuhteissa se on tuotettu. Itävallassa sanon aina, että oletettu ihmisoikeus päivittäiseen schnitzeliin. Halpaa lihaa, joka on kasvatettu niin sanotusti korkeisiin standardeihin, muista maista peräisin olevalla soijalla, joka on tuotettu siellä vähemmän ihanteellisissa olosuhteissa, se on imperialismien ajatus, ja menemme vielä askeleen pidemmälle, mutta pohjimmiltaan se on ydinajatus.

Puhuja 1: Ja te olette niin sanotusti vastustaneet tätä vaihtoehtoisella mallilla, solidaarisella elämäntavalla, jossa myös vaaditaan hyvää elämää kaikille. Ja minua kiinnostaisi tietää, mitä te tarkoitatte hyvällä elämällä kaikille?

Puhuja 2: En osaa itsekään määritellä sitä selkeästi. Ensinnäkin se on keskustelun lähtökohta, jonka mukaan meidän on keskusteltava ja määriteltävä talouden tavoitteet. Taloudellisen toiminnan tavoitteet ovat nykyään kasvu, voitto ja sitten tietysti jotain työntekijöille. Väittelyssä on aina kyse työpaikoista. Mutta ennen kaikkea kapitalistisessa taloudessa on hyvin paljon kyse siitä, että ne, jotka investoivat, saavat enemmän, olivatpa ne sitten suuria rahoitusrahastoja tai suoria yrityksiä ja muita, ja että valtion perusta verojen tai tullimaksujen osalta on hyvin paljon riippuvainen tästä kasvumallista, ja tämä on keskustelu. Minun tarvitsee vain avata sanomalehti, ja jos kasvu on hieman korkeampi, sitä pidetään myönteisenä uutisena ja jos kasvu on alhaisempi, sitä pidetään kielteisenä, eikä kukaan kysy, mikä kasvun perusta oikeastaan on. Tiedämme, että jokainen auto-onnettomuus johtaa kasvuun, jokainen suuri peräänajo moottoritiellä jne. jne.

Tämä on lähtökohta - hyvä elämä merkitsee muutosta keskustelussa ja käsityksessä. Tarvitsemme ensin ihmisten hyvän elämän edellytykset, ja niitä eivät ole kasvu sinänsä, vaan hyvä koulutus. järjestelmä, hyvä terveydenhuoltojärjestelmä, hyvä ruokajärjestelmä, hyvä liikkumisjärjestelmä, jotta ihmiset voivat asua asianmukaisesti, liikkua hyvin ja heillä on kulttuuripalvelut. Ja on hyvä, että tietyt alueet kasvavat. Tarvitsemme lisää koulutusta, tarvitsemme paremman

terveydenhuoltojärjestelmän, paremman hoitojärjestelmän, mutta sen ei tarvitse perustua sinänsä tähän kapitalistiseen kasvupyrkimykseen.

voittoa koskeva imperatiivi, joka on mielestäni hyvän elämän ydinajatus. Se, miten se sitten täytetään, on eri asia, mutta se on lähtökohta sanoa, että hyvä elämä ei ole enemmän lihankulutusta, enemmän lyhyitä lentoja, enemmän vaatteita, mieluiten maasturi toisena autonä. Moni sanoisi, että tämä on hyvää elämää, ja siinä päästäänkin sosiaalipoliittiseen keskusteluun, minkä vuoksi sanoin alussa, että en määrittäisi sitä 1:1, mutta ekologisen kriisin oloissa pohjoisen ja etelän välisen kuilun oloissa, eli että suurimmalla osalla ihmisistä tällä planeetalla ei ole edes riittävää elämää, meidän on tietenkin keskusteltava siitä, tarvitsemmeko Itävallassa ylärajojen lisäksi myös alarajoja, jotka ovat kaikki ihmisiä, jotka pystyvät elämään hyvin, ja tarvitsemme ylärajoja. Ja sitten se tarkoittaa hyvää elämää kaikille. Ja se on toinen normatiivinen asia, joka on sanottava, se ei ole Dolce Vita harvoille Itävallassa, johon kuuluu myös keskiluokka, vaan järjestelmällisesti pitää mielessä, että on olemassa köyhtymisprosesseja, on olemassa syrjäytymisprosesseja, ja elinoloja olisi parannettava myös täällä. Ennen kaikkea hyvä elämä ei tarkoita tasa-arvoisuutta. Kyse ei siis ole siitä, että kaikkien pitäisi elää näin ja näin, mutta minä vaatisin sitä. Kyse on elinoloista. Jos ihmiset haluavat edelleen polttaa itsensä hengiltä tai juoda itsensä hengiltä, kyllä, siihen on tietenkin usein psykologisia syitä, mutta jälleen kerran se, miten tähän puututaan, on toissijainen asia. Ensisijaisesti olisi kuitenkin luotava edellytykset ihmisarvoiselle elämälle kaikille ihmisille, johon kuuluu hyvä koulutus, hyvä terveydenhuoltojärjestelmä, hyvät työmahdollisuudet jne. demokraattinen osallistuminen tai osallistumismahdollisuudet jne. jne. Mutta viimeinen ajatus. Mielestäni keskustelu on tällä hetkellä siirtymässä hyvin vahvasti, alarajan lisäksi, mitkä ovat Itävallan edellytykset, hyvinvointivaltio, joka todella koskee kaikkia ja joka todella luo elinotot, että tarvitsemme kiireellisesti tätä keskustelua ylärajoista. Että emme tarvitse tätä vapauden käsitettä, että jos lompakossani on tarpeeksi rahaa, voin lentää minne haluan, minulla on varaa toiseen maasturiin, että tarvitsemme kiireellisesti keskustelua, mielestäni se on aivan alussa, poliitikot eivät uskalla tehdä sitä ollenkaan. Mitä se tarkoittaa, että esimerkiksi, että autojen kokoa säännellään, että lennoista tulee niin kalliita, että ainakin toisesta kolmanneksesta lennosta alkaen niitä niin sanotusti verotetaan kunnolla. Me käymme heti keskustelua, kun ihmiset haluavat lentää lomalle tai kun siirtotyöläiset haluavat lentää kotiin. Pitäisi olla poikkeuksia. Kyllä, mutta tämä, sanotaan vaikka kyyninen vapaus, kyllä, päästän sian ulos, koska voin... varaa siihen - syöttää se keskusteluun ja sitten myös poliittisiin toimenpiteisiin, siitä tässä on kyse, ja siitä tässä on mielestäni kyse, kun käytetään nimitystä "Hyvä elämä kaikille".

Puhuja 1: Erittäin jännittävää. Ja nyt lopuksi, työskentelemme ammattikoulujen ja ammattikoulujen opettajien kanssa, ja miksi mielestänne on tärkeää käsitellä näitä kysymyksiä ammattikoulujen yhteydessä? Toinen kohta, ja missä näette myös toimintanäkymiä ja toimintamahdollisuuksia käynnistää keskustelua hyvän elämän puolesta kaikille ammattikoulusektorilla?

Puhuja 2: Ensinnäkin, jos puhumme koulutuksesta, siihen kuuluvat myös ammattikoulut. Kaikkien ihmisten pitäisi saada hyvä koulutus, paras mahdollinen koulutus, paras mahdollinen koulutus tarkoittaa myös maailmankuvaa, ymmärrystä maailmasta, joka ei ole vain kapea-alainen, vaan ammattipätevyys, mutta joka pystyy myös arvioimaan sosiaalisia ongelmia, käsittelemään niitä, osallistumaan poliittiseen keskusteluun, ymmärtämään maailmaa paremmin, se olisi niin sanotusti yksi asia.

Toinen seikka, joka on luultavasti keskeisempi, enkä halua sanoa keskeinen, mutta se on yhtä tärkeä. Se, että keskustelu sosiaalisesta ja ekologisesta rakennemuutoksesta keskittyy usein siihen, että valtio. Valtion olisi tarjottava oikeat puitteet lakien, asetusten, rahoituksen ja julkisen sektorin avulla. Ja kun on kyse yrityksistä, ihmiset ajattelevat usein edelleen johtamista. Ei, oikeilla päätöksillä vihreällä teollisuudella. Mutta mikä jätetään pois, ja tämä on Markus Wissenin ja minun keskeinen argumentti solidaarisuuteen perustuvassa elämäntavassa. Jos haluamme todella kauaskantoisen sosiaalisen ja ekologisen muutoksen ja viedä sitä eteenpäin, tarvitsemme myös taitoja sen toteuttamiseen. Ja taidot ovat ihmisillä, ne eivät ole johdolla, näemme juuri öljyn korvaamisen

myötä

lämmitys, lämpöpumput ja niin edelleen, että nyt on käymässä selväksi, että hoitotyöstä, palkkatyöstä, puuttuu työntekijöitä. Lähtökohtana yhteiskunnalliselle muutokselle ammatillisissa oppilaitoksissa ja muissa

Oppilaitosten tehtävänä olisi luoda sellaisia taitoja, että ihmiset, vaikka he ovatkin suorittaneet

voivat myös toimia, jotta he voivat toimia aloilla, jotka tekevät yhteiskunnalle hyvää, ja aloilla, jotka ovat tulevaisuuden kannalta sopivia. Ja samalla se olisi linkki ensimmäiseen kohtaan, että he tekevät tämän niin sanotusti sosiaalisesta näkökulmasta käsin. En siis vain minä tee työtäni - kaikkien pitäisi tehdä se hyvin, ammattimaisesti, ylpeänä hyvästä työstä, hyvin koulutettuna. Suhtaudun siihen kuitenkin koko yhteiskuntaan. Annan panokseni omaishoitajana, julkista liikennettä tekevänä tai ajavana henkilönä ja monissa muissa ekologisissa viljelytoimissa. Autan siinä, että elän riittävästi, että teen jotain, että teen jotain

merkityksellinen, ja se on järkevää yhteiskunnassa. Kolmas asia on se, miksi mielestäni on todella tärkeää keskittyä näihin taitoihin, työhön, työhön, toimintaan, sanon minä, sen ei tarvitse olla vain työtä.

toiminta on jälleen yksi kapea näkemys kestävyyskeskustelusta. Yksi on se, että valtion pitäisi tehdä se. Yritysten, ehkä myös johdon. Ja kolmas vahva topos on, että yhteiskunnallinen muutos on tapahtuu, koska ihmiset vihdoinkin kuluttavat vihreää. Ei, vastuu on uskomattoman yksilöllistynyt, nuoret ihmiset, opiskelijani voivat tuskin kävellä, koska heidän taakkansa on niin suuri. että heidän on nyt toimittava oikein: olla lentämättä vegaanisesti ja niin edelleen, ja se on yksilön kannalta ihan oikein, mutta se on myös helppo peli kestävämmille voimille, koska se on moralisoitu. Teidän, nuoremman sukupolven, on tehtävä se, me olemme jääneet siitä paitsi, me vanhemmat - ja siksi kuluttaa oikein.

Ja tässä näkökulmani on selvä: imperialistinen tapa tuottaa ja elää ei ole uupunut kuin vaihtoehto solidaariselle tavalle tuottaa ja elää vihreässä kulutuksessa, mutta asiat, jotka ovat elettyä ja kuluttua on myös tuotettava. Ja kun tätä tarkastellaan ja sanotaan, että vihreä rakenneuudistus ei ole vain valtionhallintoa ja kulutusta, vaan se on nimenomaan ihmisten toimintaa, toimintaa, jolla muokkaamme yhteiskuntaa. Ja tässä, ehkä viimeisenä ajatuksena, erityisten ammatillisten toimien lisäksi.

näkökulmasta meidän pitäisi aina kysyä: Miten ihmiset on integroitu yhteiskunnalliseen työnjakoon? Kyllä, miten he voivat vaikuttaa, myös työpaikalla? Miten he voivat järjestäytyä ammattiyhdistyksiin, miten he voivat toimia aktiivisesti yritysneuvostossa? Miten ihmiset voivat siis oppia tietoisesti muokkaamaan työpaikkaansa, työtään - se ei ole helppoa - ja sitten tehdä sitä? Toisin sanoen sanoisin, että voimme saavuttaa yritysten demokratisoitumisen sosiaalisesti ja ekologisesti järkevällä lähestymistavalla. Ja se tarkoittaa myös näkökulmaa konkreettisen toiminnan lisäksi. Kyllä, haluan osallistua myös siihen, että työpaikkani on parempi, että tuotteet ovat parempia, että se, mitä teen, on mielekästä.

Outro: Ecogreen-hankkeen yhteistyökumppanit edustivat seuraavaa podcastia, jota rahoitetaan Erasmus+ EU:n ohjelmasta.